ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Ἀπὸ τὰ σατυρικὰ φύλλα ὅλου τοῦ κόσμου)

Ἡ κόρη πρὸς τὴ μητέρα της:
— Μαμά, ἔκανες ποτὲ φλέρτ, ὅταν ἤσουν κορίτσι;
— Ναί, μιὰ φορὰ μονάχα.
— Κι' ἐτιμωρήθηκες;
— Ναὶ... παντρεύτηκα τὸν πατέρα σου!

* * *

— Μητέρα, τί θὰ ἔλεγες ἂν ἔσπαζε κανεὶς τὸ μεγάλο βάζο ποὺ εἶνε στὸ σαλόνι;
— Θὰ τὸν ἐτσάκ.ζα στὸ ξύλο.
— Ἑτοιμάσου λοιπόν. Τὸ βάζο τὸ ἔσπασε ὁ μπαμπᾶς!

* * *

Τὸ χρέος τοῦ Γιάννη:
— Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, Γιάννη, μὴν ξεχάσεις τὶς χίλιες δραχμὲς ποὺ μοῦ χρεωστᾶς.
— Ἔννοια σου, φίλε μου. Θὰ τὶς θυμᾶμαι... ὅσο νὰ πεθάνω!

* * *

Στὸ ἐμπορικό:
Ἡ νεαρὰ καὶ ὡραία κυρία ρωτάει τὸν καταστηματάρχη:
— Πόσο κοστίζει ὁ πῆχυς αὐτὸ τὸ ὕφασμα;
— Ἕνα... φιλί, κυρία μου...
— Πολὺ καλά!... Δῶσε μου δέκα πῆχες καὶ θὰ στείλω τὴν... ὑπηρέτριά μου νὰ σὲ πληρώση!

* * *

Μεταξὺ φιλενάδων:
— Νὰ σοῦ πῶ, Φανή, τὸ καλύτερο φαγητὸ γιὰ ἕναν ἄντρα παντρεμμένο, εἶνε ἡ σκορδαλιά.
— Γιατί;
— Γιατὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τὸν πλησιάση ἄλλη γυναῖκα.

* * *

Στὰ νειᾶτα του:
— Ὅταν ἤμουν νέος, ὅπως ἐσύ, ἐπῆγα μιὰ μέρα εἴκοσι χιλιόμετρα μὲ τὰ πόδια, γιὰ νὰ σκάσω ἕνα χαστοῦκι αὐτοῦ τοῦ μασκαρᾶ τοῦ Συμεών.
— Κι' ἐγύρισες πάλι μὲ τὰ πόδια;
— Ὄχι. Μ' ἔφεραν... μὲ φορεῖο!

* * *

Μὲ κλειστὰ μάτια:
— Εἶδες τὴν ἀραβωνιαστικιά μου; Εἶνε μιὰ ἄσχημη, ἔχει ὅμως ἕνα ἑκατομμύριο προῖκα. Τὴν παίρνω μὲ κλειστὰ μάτια.
— Ἔ, φίλε μου, τὸ καλύτερο ποῦχεις νὰ κάνης, εἶνε νὰ μὴν τ' ἀνοίξης ποτέ!

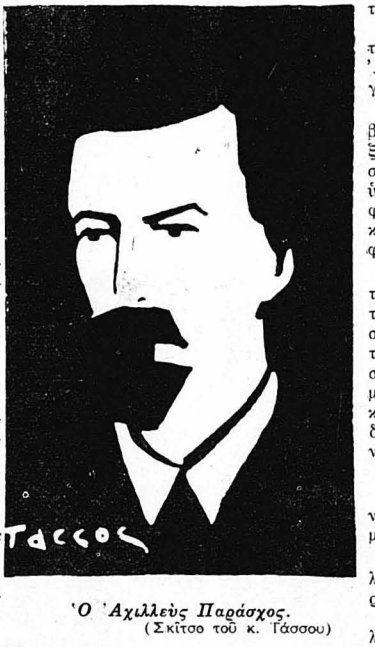

Ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος.
(Σκίτσο τοῦ κ. Γάσσου)

κες πολὺ καλὴ γιὰ μένα...
ΜΑΡΙΑ.—Ἔκανα τὸ χρέος μου.
ΕΡΡΙΚΟΣ.—Καλή μου Μαρία... Δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου καλά... Φοβᾶμαι...
ΜΑΡΙΑ.—Γιατί; Τί ἔχεις;
ΕΡΡΙΚΟΣ.—Ἴσως εἶνε μιὰ ἐλαφρὰ ἀδιαθεσία. Θὰ μοῦ περάση.. Ἀλλὰ δὲν ξέρω, μπορεῖ καὶ νὰ πεθάνω.
ΜΑΡΙΑ, *(ἀγκαλιάζοντάς τον)*.—Ὄχι!... Ὄχι!... Δὲν θὰ πεθάνης!...
ΕΡΡΙΚΟΣ, *(γέρνοντας τὸ κεφάλι του στὸ στῆθος της)*. — Τί ὡραῖα!... Τί ὡραῖα, νὰ πεθάνω στὴν ἀγκαλιά σου!
ΜΑΡΙΑ, *(τρομαγμένη)*.—Θεέ μου!... Ἐρρῖκε, τί ἔχεις;... Γιατί τρέμεις ἔτσι; Βοήθεια!... Βοήθεια!...
(Μπαίνει μέσα ὁ Ἀλβέρτος).
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Τί τρέχει;
ΜΑΡΙΑ.—Ὁ Ἐρρῖκος πεθαίνει!...
ΕΡΡΙΚΟΣ, *(μὲ φωνὴ σβυσμένη)*.—Εἶν' ἐδῶ ὁ Ἀλβέρτος;
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Τώρα μόλις ἦρθα, φίλε μου.
ΕΡΡΙΚΟΣ.—Τόσο τὸ καλύτερο!... Πλησίασε κοντά μου... Δὲν νοιώθω καλὰ τὸν ἑαυτό μου... Φοβοῦμαι πῶς θὰ πεθάνω... Ναί, ναί, θὰ πεθάνω!... Ἀφίνω στὰ χέρια σου τὴ λατρευτή μου Μαρία... Προστάτευσέ την... Σὲ παρακαλῶ...
ΜΑΡΙΑ.—Ἐρρῖκε!... Τί λόγια εἶν' αὐτά;... Ἡσύχασε... Δὲν ἔχεις τίποτα.
ΕΡΡΙΚΟΣ.—Πεθαίνω!... Εἶνε μέρες τώρα ποὺ δὲν ἔννοιωθα καλὰ τὸν ἑαυτό μου... Μὰ δὲν σᾶς τὸ ἔλεγα... Δὲν ἤθελα νὰ σᾶς ἀνησυχήσω... Τώρα ὅμως ὅλα θὰ τελειώσουν... Πεθαίνω!... Δῶστε μου τὰ χέρια σας... *(Καταβάλλοντας μιὰ ὑστάτη προσπάθεια, ἁπλώνει τὰ χέρια του, παίρνει τὰ χέρια τοῦ Ἀλβέρτου καὶ τῆς Μαρίας, τὰ ἑνώνει μέσα στὰ δικά του καὶ σωριάζεται νεκρὸς στὴν πολυθρόνα του).*
ΜΑΡΙΑ, *(πέφτοντας ἐπάνω του)*.— Ἐρρῖκε!... Ἐρρῖκε!...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ, *(τραβῶντας την κοντά του)*.—Θάρρος, ἀγάπη μου!... Ἔτσι τὸ θέλησε ὁ Θεός!...

ΟΙ ΠΑΛΗΟΙ ΜΑΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΜΠΕΝΤΙΝ ΠΑΣΑΣ

(Ἄγνωστο ἀνέκδοτο τοῦ Ποιητοῦ)

Ἐδῶ καὶ εἰκοσιπέντε περίπου χρόνια ἀπέθανε στὴν Κωνσταντινούπολι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μορφωμένους καὶ πολιτισμένους Τούρκους, ὁ περίφημος Ἀμπεντὶν πασᾶς, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνεβεῖ στὰ ὑψηλότερα ἀξιώματα τοῦ κράτους, εἶχε χρηματίσει ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας καὶ γιὰ πολὺ διάστημα διοικητὴς τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου. Ὁ Ἀμπεντὶν πασᾶς καταγόταν ἀπὸ τὴν Πρέβεζα, εἶχε σπουδάσει σὲ Ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ ἀποφοίτησε ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο τῶν Ἀθηνῶν, τέλειος κάτοχος τῆς γλώσσας μας. Ἐκτὸς δὲ τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς διπλωματίας, καταγινόταν πολὺ μὲ τὴ φιλολογία καὶ στὴ Σμύρνη τύπωσε μιὰ ποιητικὴ συλλογή, γραμμένη κι' αὐτὴ Ἑλληνικά.

Ὅταν ὁ Ἀμπεντὶν βρισκόταν στὴν Κωνσταντινούπολι, ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, τοῦ συνέβη ἕνα ἐξαιρετικὰ χαρακτηριστικὸ ἐπεισόδιο, τὸ ὁποῖο σχετίζεται μὲ τὸν γνωστότατο ποιητή μας Ἀχιλλέα Παράσχο καὶ τὸ ὁποῖο ἀξίζει νὰ διηγηθοῦμε, γιὰ νὰ φανῆ ἡ φιλοπατρία τοῦ τελευταίου.

Κάποτε ποὺ ὁ Παράσχος εἶχε ταξειδέψει στὴν Πόλη, δέχτηκε στὸ ξενοδοχεῖο του τὴν ἐπίσκεψη τοῦ ἐκεῖ πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε:

— Ποιητά, ἐπιθυμεῖ νὰ σὲ γνωρίση ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν!

Ἀντὶ ὅμως νὰ εὐχαριστηθῆ ὁ Παράσχος ἀπὸ τὴν τιμὴ ποὺ τοῦ γινόταν, ἀρνήθηκε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Ἀμπεντίν, γιατὶ ὑποψιάστηκε πῶς ὁ Τοῦρκος ὑπουργὸς τὸν ἤθελε γιὰ κάμμιὰ ἀντεθνικὴ πρᾶξι.

Ἐν τούτοις, ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ ὑπουργός, βλέποντας ὅτι ὁ ποιητὴς δὲν πήγαινε νὰ τὸν ἰδῆ, τὸν ξανακάλεσε μὲ τὸν Ἕλληνα πρεσβευτή, κι' ὁ Παράσχος κίνησε, συνοδείᾳ τοῦ πρεσβευτοῦ μας, γιὰ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν. Μόλις μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπουργοῦ, ἔμεινε σχεδὸν ἄναυδος ὅταν ἄκουσε τὸν Τοῦρκο πολιτικὸ νὰ τοῦ ἐκφράζη τὸν... φιλολογικό του θαυμασμό:

— Καλῶς ὡρίσατε! τοῦ εἶπε Ἑλληνικὰ ὁ Ἀμπεντίν. Πιστέψτε με ὅτι θεωρῶ εὐτυχισμένο τὸν ἑαυτό μου ἐπειδὴ ἀξιώθηκα νὰ σᾶς γνωρίσω καὶ προσωπικά. Συγκαταλέγομαι ἀπὸ πολλὰ χρόνια μεταξὺ τῶν πιὸ φανατικῶν σας θαυμαστῶν. Τὰ ποιήματά σας, τὰ γεμᾶτα αἴσθημα καὶ συγκίνησι, ὑπῆρξαν γιὰ μένα σπανία πνευματικὴ τροφὴ καὶ ἀπόλαυσις. Ἀκόμα καὶ τώρα, ὅταν κατὰ τὶς ὧρες τῆς σχολῆς μου διαβάζω τὰ ἔργα σας, μοῦ φαίνεται σὰν νὰ ξαναγεννιέμαι...

Ὁ ποιητὴς εἶχε πειὰ σαστίσει ἐντελῶς.

— Σᾶς φαίνεται περίεργο αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω; συνέχισε ὁ Ἀμπεντίν. Μπορῶ νὰ σᾶς παρουσιάσω ἀμέσως τὴν ἀπόδειξι...

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἄνοιξε ἕνα πολυτελέστατο λεύκωμα, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε ἀντιγράψει μὲ τὰ χέρια του πολλὰ ἀπὸ τὰ ποιήματα τοῦ Παράσχου.

— Τώρα, μιὰ καὶ ἤρθατε στὴν Κωνσταντινούπολι, ἐξακολούθησε ὁ Ἀμπεντίν, θὰ ἤθελα νὰ μάθω σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Λέγετέ μου καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς κάμω ὅ,τι μοῦ ζητήσετε...

— Εὐχαριστῶ. Δὲν θέλω τίποτα... ἀπάντησε ὁ Παράσχος στενοχωρημένα.

Ὁ Ἀμπεντὶν ὅμως ἐπανέλαβε μὲ τέτοιον τρόπο τὴν παράκλησί του, ὥστε ὁ Παράσχος ἔπρεπε ἀπαραιτήτως κάτι νὰ ζητήση. Συνοφρυώθηκε λοιπὸν κι' ἄρχισε νὰ λέη:

— Ἀφοῦ ἐπιμένετε τόσο πολύ, ἐξοχώτατε, θὰ σᾶς παρακαλέσω θερμὰ γιὰ κάτι. Ἀκοῦστε με λοιπόν: Σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπάρχει ἕνα ἐρείπιο καὶ κοντὰ σ' αὐτὸ λέγεται ὅτι βρίσκεται θαμμένος ὁ τελευταῖος τῶν Παλαιολόγων. Μέχρι πρὸ δύο ἐτῶν, ἀπάνω στὸν τάφο τοῦ λατρευτοῦ μας Αὐτοκράτορος ἔκαιγε ταχτικὰ μιὰ καντήλα, ἔξαφνα ὅμως τὴν ἀπαγόρευσαν ἡ Ἀρχές σας. Εἶνε ἴσως πολὺ μεγάλη ἡ παράκλησί μου, ἀλλ' αὐτὸ μονάχα ἔχω νὰ ζητήσω ἀπὸ σᾶς: νὰ διατάξετε ν' ἀνάβουν καὶ πάλι τὴν καντήλα τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου...

Εἶνε περιττὸ νὰ προσθέσουμε ὅτι, παρ' ὅλο τὸν πατριωτισμὸ τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ καὶ τὴ συγκίνησι ποὺ προξένησαν τὰ λόγια του στὸν Ἀμπεντὶν πασᾶ, ὁ Τοῦρκος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ κάμη τὸ χατῆρι. Ἡ σχέσεις μας τότε μὲ τὴν Τουρκία βρισκόντουσαν σὲ δυσάρεστο σημεῖο καὶ μιὰ τέτοια φιλελληνικὴ πρᾶξι τοῦ ὑπουργοῦ της θὰ προκαλοῦσε ἀναστάτωσι μεταξὺ τῶν ὑπηκόων της.